

"Η πόλη των πηγαδιώ ν" του Χόρχε Μπουκάι ("Ιστορίες να σκεφτείς)

...για να κοιμούνται τα παιδιά και να ξυπνούν οι μεγάλοι...

και να αρχίζουν να επικοινωνούν επιτέλους μεταξύ τους...

Εκείνη την πόλη δεν την κατοικούσαν άνθρωποι, όπως όλες τις άλλες πόλεις του πλανήτη. Σ' εκείνη την πόλη κατοικούσαν πηγάδια. Πηγάδια ζωντανά ... αλλά πηγάδια.
Τα πηγάδια διέφεραν μεταξύ τους όχι μόνο ως προσ τον τόπο όπου είχαν ανοιχτεί, αλλά και ως προς το στόμιο (το άνοιγμα που τα συνέδεε με τον εξωτερικό κόσμο).
Υπήρχαν πηγάδια ευκατάστατα και πολυτελή, με στόμιο από μάρμαρο και όμορφα μέταλλα, πηγάδια ταπεινά από τούβλα και ξύλο, κι άλλα πιο φτωχά, απλές γυμνές τρύπες που ανοίγονταν στη γη.
Η επικοινωνία μεταξύ των κατοίκων της πόλης γινόταν από στόμιο σε στόμιο, και οι ειδήσεις έφταναν γρήγορα απ' άκρη σ' άκρη.
Μια μέρα, έφτασε στην πόλη μια «μόδα» που μάλλον είχε γεννηθεί σε κάποιο ανθρώπινο χωριό.
Η νέα ιδέα ήταν ότι κάθε ζωντανό όν που εκτιμούσε τον εαυτό του θα έπρεπε να φροντίζει πολύ περισσότερο το εσωτερικό παρά το εξωτερικό. Το σημαντικό δεν ήταν η επιφάνεια, αλλά το περιεχόμενο.
Έτσι έγινε, και τα πηγάδια άρχισαν να γεμίζουν με αντικείμενα.
Μερικά γέμισαν με κοσμήματα, χρυσά νομίσματα και πολύτιμες πέτρες. Άλλα, πιο πρακτικά, γέμισαν με ηλεκτρικές συσκευές και μηχανές. Μερικά άλλα επέλεξαν την τέχνη και γέμισαν με πίνακες ζωγραφικής, πιάνα με ουρά και εξεζητημένα μεταμοντέρνα γλυπτά.
Τέλος, τα διανοούμενα γέμισαν με βιβλία, ιδεολογικά μανιφέστα και εξειδικευμένα περιοδικά.
Πέρασε ο καιρός. Τα περισσότερα πηγάδια γέμισαν σε τέτοιο σημείο, ώστε τίποτ' άλλο δεν χωρούσε.
Τα πηγάδια δεν ήταν όλα ίδια, οπότε κάποια συμβιβάστηκαν, ενώ άλλα σκέφτηκαν πως έπρεπε να κάνουν κάτι για να συνεχίσουν να συσσωρεύουν πράγματα στο εσωτερικό τους

...
Ένα απ' αυτά έκανε την αρχή. Αντί να συμπιέζει το περιεχόμενο, σκέφτηκε να αυξήσει τη χωρητικότητά του διευρύνοντας το χώρο του.
Δεν πέρασε πολύς καιρός, κι άρχισαν και τα υπόλοιπα να μιμούνται την καινούργια ιδέα. Όλα τα πηγάδια
δαπανούσαν μεγάλο μέρος της ενέργειάς τους για να επεκταθούν και ν' αποκτήσουν περισσότερο χώρο στο εσωτερικό τους.
Ένα πηγάδι, μικρό κι απόκεντρο, άρχισε να βλέπει τους συντρόφους του να επεκτείνονται χωρίς μέτρο. Σκέφτηκε ότι αν συνέχιζαν να διευρύνονται με αυτόν τον τρόπο, σύντομα θα μπέρδευαν τα όριά τους και το κάθε ένα θα έχανε την ταυτότητά του ...
Ίσως, ξεκινώντας από αυτήν την ιδέα, σκέφτηκε ότι ένας διαφορετικός τρόπος για να αυξήσει τη χωρητικότητά του ήταν να μεγαλώσει όχι φαρδαίνοντας, άλλα βαθαίνοντας. Να επεκταθεί σε βάθος αντί για πλάτος. Σύντομα συνειδητοποίησε ότι όλα όσα είχε στο εσωτερικό του έκαναν αδύνατη την εργασία της εκβάθυνσης. Αν ήθελε να γίνει πιο βαθύ, όφειλε να ξεφορτωθεί ολόκληρο το περιεχόμενό του ...
Στην αρχή, το κενό το τρόμαξε. Αλλά αργότερα, όταν είδε ότι δεν είχε άλλη επιλογή, το έκανε.
Χωρίς τίποτα στην κατοχή του, το πηγάδι άρχισε να βαθαίνει, ενώ τα υπόλοιπα άρπαζαν τα αντικείμενα που είχε πετάξει ...
Μια μέρα, κάτι ξάφνιασε το πηγάδι που μεγάλωνε προς τα κάτω. Κάτω, πολύ κάτω, πολύ στο βάθος ... βρήκε νερό!
Ποτέ πριν άλλο πηγάδι δεν είχε ξαναβρεί νερό.
Το πηγάδι ξεπέρασε την έκπληξή του κι άρχισε να παίζει με το νερό καταβρέχοντας τα τοιχώματά του, πιτσιλώντας το στόμιό του και, τέλος, βγάζοντας το νερό προς τα έξω.
Η πόλη δεν είχε ποτέ βραχεί από τίποτ' άλλο πέρα από τη βροχή η οποία, εκ των πραγμάτων, ήταν αρκετά σπάνια, Έτσι, η γη τριγύρω απ' το πηγάδι, αναζωογονημένη από το νερό, άρχισε να ξυπνά.
Οι σπόροι βλάστησαν παίρνοντας τη μορφή χλόης, τριφυλλιών, λουλουδιών και αδύναμων κορμών που μετατράπηκαν αργότερα σε δέντρα ..